

Přicházíme se rozloučit s Honzou Hájkem, poděkovat za jeho život, podpořit jeho blízké, ale také prosit o naději. Naděje je tématem tohoto jubilejního roku spásy. Ale naše naděje, kterou vkládáme do společného života, do svých vztahů je momentálně v ohrožení, protože se setkáváme se skutečností nemilosrdné smrti. Jak dál žít, čemu věřit, proč doufat, jakým způsobem milovat, když musíme čelit naší křehkosti, chybám, omylům, a hlavně smrtelnosti každého z nás? Naše setkání zde může být krokem k tomu, abychom se smířili s dramatem života a především obnovili důvěru, že láska je silnější než smrt, jak čteme v Bibli. A přes všechno, co se nám lidem děje, že má cenu, smysl, dál kráčet společně životem jako učedníci Ukřižovaného, který jak věříme, je vítězem nad smrtí, protože je ztělesněným Bohem, tedy stálým dobrem a nekonečnou láskou i uprostřed zmaru a utrpení.

Je těžké brát věci tak jaké jsou, jenomže jinak to nejde. Je těžké smířit se s tím že už dál ani zpět není kam, že už ty chvíle jsou tytam. V těžkých chvílích mého života mi pomáhají písně, jejich texty nebo moudrá pořekadla, rčení, přísloví. Ale také Bible.

Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, říká se. Ale jak je to se štěstím? Kudy chodí? Vždy kdy prožíváme neštěstí, zapomínáme na štěstí. V Bibli čteme radu: Ve dnech štěstí nezapomínej na neštěstí a ve dnech neštěstí nezapomínej na štěstí. A papež Řehoř Veliký v 6. století napsal: koho stíhají rány a on se v čase trápení vůbec netěší z darů, které se mu poštěstilo dostat dříve, tomu zpusťší mysl naprosté zoufalství. Vzpomeňme na šťastné okamžiky života s Honzou, na všechny dary a schopnosti kterými byl obdařen a lidé se z nich mohli těšit.

Také se říká: Pro jedno kvítí slunce nesvítí. Ale stejně bychom mohli říci opačně: Pro jedno slunce, roste a kvete mnoho kvítí. Honza nebyl pro mnohé jen nějakým kvítím, ale přímo sluncem. Jak žít bez slunce? To přece nelze. V Praze jsou historické domy, které mají slunce jako domovní znamení. Jeden z nich se ale jmenuje u černého slunce. Vypráví se, že představuje symbol mystické obnovy a vzkříšení, ne zmaru. I když je černé, jednou zase bude svítit. A pak další známější Nerudův dům, kterému se říká Dům u dvou slunců, vypráví příběh o tom, jak v tomto domě žili s tetou děti, které přišli o oba rodiče a v domě po večerech vídávali tito sirotci dvě sluníčka jako útěchu. Kolik my máme v životě takových slunců? Komu my můžeme být sluncem, když o nějaké slunce přišel nebo je vůbec nemá?

Slýcháváme také: Čas všechno zahojí. Ale zcela to neplatí. Především v rovině vztahů, emocí a citů to neplatí. Zmírní se časem bolest ze ztráty a to nepatrně. Od svého dětství jsem potkával mnoho vdov, sirotek a rodičů kteří přišli o své děti, a po celý svůj život nejen vzpomínali, ale také s láskou stále oplakávali a milovali své drahé zemřelé. A tak je třeba i tuto lidskou zkušenost vnímat a přijmout. Nic už nebude jako dřív, nastává nová realita. I to je pocta Honzovi. Život před Kristem a život po Kristu. Život s Honzou byl jiný, než bude bez něj. Nic už nebude jako dřív, bude to jiné. Budeme žít jinak a jen sami rozhodneme, jak. Naši milovaní na onom druhém břehu nám přejí i přes svou nepřítomnost dobrý život.

Když mi umřel před jáhenským svěcením kněz, kterého jsem znal celý svůj život a který se těšil na kněžské povolání v mé rodné vesnici, řekl mi otec Adam Rucki: Ted je ti blíž než za života. Jako Kristus, který odešel k Bohu, aby byl na blízku každému člověku. Věřím tedy, že můžeme skrze Boha mít stále u sebe naše blízké ale v jiném rozměru, smyslu a už bez jakýchkoli hranic a omezení, případných fyzických bariér nebo nedorozumění. Věřím, že jsou stále s námi, možná víc než za života, protože pořád, protože v našem srdci, nejen ve vzpomínkách, ale jako nedílná součást našeho života. Jsou s námi již v souladu, v souznění. Věříme přece že Bůh je v našem srdci a že jsme s Kristem skrytí v Bohu – tak to napsal apoštol Pavel.

K lepšímu vyjádření těchto mých myšlenek chci nakonec zarecitovat slova písně americké zpěvačky, která má francouzské umělecké jméno Fleurie, tedy Kvetoucí. Píseň má název Život v souznění. Jako by Aničce, každému ze svých dětí, mamince, tatínkovi, sestře, každému z přátel, každému jednotlivě Honza skrytý v Bohu říkal:

Když je tvé srdce rozladěné
Když tvá obloha není tak modrá
Když máš pocit, že za chvíli odpadneš
Copak nevíš, že to cítím taky
Ach, já to cítím taky
Protože ty a já budeme vždy
život v souznění

V prach se obrátí to co je nám nejdražší, existuje naděje?
nebo jen sníme pomíjivý sen?
Tam, kde předtím byly zdi
Teď jsou otevřené dveře
A jsme volní
Ty a já
život v souznění

Když je svět na hlavu
Když jsi byl nalezen, ale teď se místo toho cítíš ztracen
Když nevíš, co dělat
Copak nevíš, že to cítím taky
Jsem tu s tebou
Protože ty a já budeme vždy
Život v souznění

Pokud je láska posvátnou měnou
Pak bohatneš, čím víc krvácíš
Pokud miluješ světlo, kterým vidíme
tak mě rozsviť a osvobod' mě
Chci žít v souznění
Ach, rozsviť mě tím že mi dáš svobodu
Chci žít v souznění